

**Postanowienie z dnia 15 maja 1997 r.
I PKN 149/97**

Strona nie będąca osobą wymienioną w art. 393² § 2 KPC, nie może skutecznie, nawet w terminie do wniesienia kasacji, uzupełnić jej wady polegającej na braku wskazania podstawy kasacyjnej.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 15 maja 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Waclawa S. przeciwko firmie "M.A.L." - Andrzejowi L. i Marii M.-L. w C. o zapłatę, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 25 października 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Poznaniu wyrokiem z dnia 2 lipca 1996 r. oddalił powództwo Waclawa S. przeciwko Andrzejowi L. i Marii M.-L. o zapłatę odprawy pieniężnej w kwocie 6000 zł w związku z rozwiązaniem umowy o pracę. Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie, że przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 31 maja 1995 r. nie było ograniczenie stanu zatrudnienia w firmie należącej do pozwanych, spowodowane przyczynami ekonomicznymi lub w związku ze zmianami organizacyjnymi, produkcyjnymi lub technicznymi, lecz niezadowolający sposób wykonywania obowiązków przez powoda. Jego postępowanie cechowała bowiem konfliktowość i arogancja w stosunku do kontrahentów oraz wkroczenie w kompetencje właścicieli.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu, rozpoznając apelację powoda złożoną od wskazanego wyroku, uznał ją za bezzasadną i oddalił wyrokiem z dnia 25 października 1996 r. Sąd drugiej instancji uznał, że w świetle dowodów istniejących w sprawie prawidłowe jest ustalenie Sądu Rejonowego, że w 1995 r. nie zmniejszyła się liczba pracowników zatrudnionych przez pozwanych, przeciwnie, liczba ta cały czas wzrastała, a schemat organizacyjny nie uległ zmianie. Wyłączną przyczyną rozwiązania z powodem stosunku pracy była jego nieodpowiednia postawa pracownicza.

Od powyższego wyroku pełnomocnik powoda adwokata Kazimierz M. wniósł kasację, w której zaskarżył wyrok w całości, zarzucając "naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej jego interpretacji (art. 393 § 1 KPC) przez pominięcie oczywistych faktów mających istotne znaczenie w ocenie materiału dowodowego" oraz "naruszenie przepisów postępowania (art. 393 § 2 KPC) przez pominięcie zgłaszanych dowodów przez powoda, które to dowody miały istotny wpływ na wynik postępowania". Z dalszej

części skargi kasacyjnej wynika, że istniejące dowody nie potwierdzają zarzutów stawianych powodowi, natomiast wniosków zmierzających do obalenia tych zarzutów Sądy obu instancji nie uwzględniły.

Sąd Najwyższy rozpoznając kasację uznał, że nie odpowiada wymogom ustanowionym w art. 393³ KPC, do których należy między innymi przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Przez "przytoczenie podstaw kasacyjnych" należy rozumieć wskazanie konkretnych przepisów prawa materialnego bądź (i) procesowego, które zostały naruszone w sposób określony w art. 393¹ KPC. Tymczasem skarga kasacyjna powoda nie podaje żadnego przepisu, który został naruszony wyrokiem Sądu drugiej instancji. Jedynie na podstawie jej uzasadnienia można przypuszczać, o jakie przepisy chodzi. Tego rodzaju domniemania są jednak niebezpieczne i niedozwolone, gdyż mogą prowadzić do przypisania skarżącemu niezamierzonych intencji. Z tego więc względu należy uznać, że kasacja powoda posiada nieusuwalną wadę, która nie pozwala na rozpoznanie jej istoty i stosownie do art. 393⁸ w związku z art. 393⁵ KPC powoduje jej odrzucenie.

Wprawdzie w terminie przewidzianym do wniesienia kasacji (dnia 31 stycznia 1997 r.) powód złożył pismo procesowe zawierające - jak sam nazwał - "uzupełnienie uzasadnienia", w którym przytoczył art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 1989 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 19 ze zm.), jako przepis prawa materialnego błędnie zastosowany przez Sądy obu instancji, lecz powyższa jego czynność nie usuwa wady zawartej w kasacji. Warunkiem bowiem uznania, że wymienione pismo w sposób skuteczny naprawia tę wadę, byłoby - zgodnie z art. 393² § 1 KPC - jego wniesienie przez adwokata będącego pełnomocnikiem procesowym powoda. Należy również zaznaczyć, że omawiane pismo powoda nie może być traktowane jako przytoczenie nowego uzasadnienia podstaw kasacyjnych, o którym stanowi art. 393¹¹ zdanie 2 KPC. Możliwość zawartą w tym przepisie trzeba bowiem rozumieć jako dopuszczalność powołania przez skarżącego dalszych jeszcze przepisów i nie wykorzystanych dotąd argumentów wiążących się z podstawami kasacji, czyli jako sytuację, w której skarga kasacyjna zawiera podstawy, a późniejsza czynność strony ogranicza się tylko do ich nowego uzasadnienia.

Z przytoczonych względów i stosownie do powołanych wyżej przepisów Sąd Najwyższy odrzucił kasację.

=====